

פטר נסר? רס? התורה

מה קורה הפרשה?

מה קורה בפרשה?

יעקב נפטר במצרים בגיל 147 ועל פי בקשתו המיוחדת הוא נקבר במערת המכפלה. לפני מותו הוא מעניק למנשה ואפרים בני יוסף, נכדיו, מעמד של בנים. משמעות הדבר היא שכל אחד מהם יחשב שבט שלם בעם ישראל ויזכה לנחלה מיוחדת בארץ. יעקב מעניק ברכה אישית לכל אחד מבניו ומגדיר להם את מטרותיהם. אחי יוסף חוששים שהתנהגותו המתחשבת הייתה אחיזת עיניים לכבוד אביו. הם חוששים שעכשיו, אחרי פטירת יעקב, ינקם בהם יוסף על מכירתו לעבד. על אף החששות, מתברר שיוסף מצליח לאהוב באמת כל אחד מאחיו ולכן הוא מודיע לאחיו שאין לו כוונה לפגוע בהם. כמו כן הוא יודע להעריך את התכונן האלוקי להצלת הכלכלה העולמית ולמניעת רעב כללי, למרות המחיר האישי ששילם יוסף נפטר בגיל 110. הוא משאיר אחריו צוואה להעלות את עצמו תיו לקבורה בארץ ישראל ואכן כעבור שנים רבות עם חזרת ישראל לארץ, מובאות עצמות יוסף לקבורה בעיר שכם.

(ב)

שבת שלום וחמורתי!
החורה הינה זנות אוריתא

קחו אוויר - צוללים לאומק:

חמישה מבני יעקב נמשלו לחיות: אריה, אילה ונחש, זאב וחמור. ארבעה מתוכם נקראו על שמם של החיות עצמן. רק אחד מהם יוצא מכלל זה: "גור אריה יהודה". מדוע לא נקרא יהודה על שם האריה הבוגר, אלא על שם בנו הצעיר, גור האריות? כבר חז"ל עמדו במדרש על כפילות זו, ואמרו: "מלמד שנתן לו גבורה של ארי וחוצפה של גוריו". שני סוגים של אומץ-לב יש באדם: אומץ הבחורות וגבורת הזקנה. האומץ של גיל הנעורים, שעדיין לא רכש לו נסיון חיים עשיר - יש בו בוז לסכנות והתעלמות מחוקי הזהירות. גבורה מתפרצת זו היא החוצפה. לעיתים זהו הכוח הנדרש בהנהגת עם ישראל: לא לעשות יותר מידי חשבונות, ולמהר "לקפוץ" אל המים ואל האש. אך יש גבורה אחרת, גבורה של זקנה. זוהי גבורה מחושבת ושקולה, המביאה בחשבון את כל ההיבטים, ובעיניים פקוחות לוקחת גם סיכונים. גם כוח זה צריך להוביל את העם בדרכו. הנהגתו של שבט יהודה משלבת בתוכה את שני האופנים של האומץ: החוצפה הספונטנית של הצעירים, והגבורה המחושבת של הזקנים. רש"י בפירושו עומד על שני שלבים בהתפתחותו של האריה, שהוא המלך: השלב הראשון הוא "גור" - הכנה למלוכה. ורק השלב השני הוא "אריה" - מלך. כך היתה מלכותו של דוד: בתחילה היה רק שר בממשלתו של שאול, ולאחר מכן היה מלך מכוח עצמו. וכן בהמשך: בזמן הגלות: "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו" - שררה קטנה. וכל זאת עד אשר יגיע זמנה של מלכות המשיח "עד כי יבוא שילה".

אם נרצה לאחד את שני הפירושים, נאמר שכאשר כוח הגבורה הוא בבחינת "גור" - עליו להיות בעמדה של הכנה למלוכה, כינתיים עליו להיות כפוף לכוחות אחרים שישלטו בו ויכוונו אותו למקום הראוי לו. וכאשר כוח הגבורה מגיע לזקנה, לגבורה של שיקול דעת - אזי מגיע זמנו למלוך.